

Arrest

nr. 213 709 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 november 2015.

1.2. Op 11 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 juni 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het Iraanse Shiraz, waar u uw hele leven tot aan uw vertrek naar Europa hebt doorgebracht. Uw ouders zijn afkomstig uit het district Paghman in de provincie Kaboel en vertrokken uit Afghanistan omwille van de situatie van veralgemeend geweld in hun regio. U bent een Tadzjiek van etnische origine en een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

In Iran waren u en uw familie officieel geregistreerd als Afghaanse vluchtelingen en houders van zogenaamde amayesh-kaarten.

In het najaar van 2015 werd u door een basiji, een lid van de Iraanse paramilitaire militia die afhangt van de Republikeinse Garde, benaderd met de vraag of u, aangezien u als Afghaan in Iran leefde, niet in Syrië wou gaan vechten. Toen u dit thuis ging vertellen, besloot uw familie dat jullie Iran moesten verlaten.

Tien dagen later vertrokken jullie samen vanuit Shiraz. Aan de grens met Turkije werden jullie echter opgeschrikt door de politie en in het tumult dat hierop ontstond, raakte u gescheiden van de rest van uw familie. U verloor het contact met uw familie en reisde alleen verder door. In Turkije kwam u uw oom, H., M. A. (NN. X) en uw tante, Ha., S. (NN. X) en hun kinderen tegen, die net als u uit Shiraz waren vertrokken. U vernam dat zij ook naar België wilden reizen, maar zette uw reis naar België verder alleen voort.

U kwam in België aan op 16 november 2015 en diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de DVZ op 30 november 2015.

Enkele maanden na uw aankomst in België, kon u uw broer opnieuw bereiken. Hij vertelde u dat de rest van het gezin inmiddels naar Shiraz was teruggekeerd.

U legde volgende document neer ter staving van uw asielaanvraag: een amayesh 10-kaart op uw naam; een arbeidskaart op uw naam; een bankkaart op uw naam; een briefje van school waarmee u naar het ziekenhuis kon; een verklaring van het beëindigen van uw studies in het vijfde leerjaar; kopie van een reisvergunning om u binnen de stad Shiraz te verplaatsen; een verblijfsdocument voor studenten; een schooldocument; een schoolregistratiedocument; uw vaccinatiedossier; een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op uw werkelijke levensomstandigheden in Iran. Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat u in Iran hebt verbleven, maar wel dat u dit deed in de hoedanigheid van Afghaanse immigrant die houder was van een amayesh-kaart.

Zo blijken uw verklaringen met betrekking tot deze amayesh-kaarten, en de rechten die eraan verbonden zijn, niet overeen te komen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Ten eerste wordt opgemerkt dat u, gevraagd naar de geldigheidsduur van de amayesh-kaarten waarover u voor de amayesh 10 beschikte, stelde dat de eerdere kaarten voor zes maanden geldig waren (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 16). Ook stelde u dat de geldigheidsduur van deze kaarten voor een maand tot maximum drie maanden werd verlengd. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de amayesh 9-kaart, die werd uitgegeven in juli 2013, een initiële geldigheidsduur had van 1 jaar en daarna nog tien maanden, tot mei 2015, werd verlengd. Het is vreemd dat u dit niet zou weten, zeker aangezien u, volgens uw eigen verklaringen, uw amayesh-kaarten zelf moest afhalen sinds uw meerderjarigheid in 2010 (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 5). Bovendien is het, in het licht van uw verklaring dat u uw amayesh-kaarten zelf moest afhalen, vreemd dat u niet zou weten wanneer u de amayesh 10-kaart verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 5). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, werd die immers uitgegeven in juni 2015, vier maanden voor uw beweerde vertrek uit Iran (zie verklaring DVZ dd. 22.01.2016, punt 31). Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u geen idee hebt van waar uw vorige amayesh-kaarten zijn (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 16).

Bovendien is het vreemd dat u verklaarde dat u met uw amayesh-kaart enkel binnen de stad Shiraz mocht reizen, en niet binnen uw provincie, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u met uw amayeshkaart wel degelijk binnen uw volledige eigen provincie mocht reizen en een reistoelating, of laissez-passer, enkel nodig was als u zich buiten uw provincie zou begeven (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 12). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u dit, als houder van een amayesh-kaart niet zou hebben geweten.

Daarenboven wordt opgemerkt dat uw arbeidskaart duidelijk een vervalsing betreft. Zo werden de persoonlijke gegevens op de kaart met twee verschillende balpennen ingevuld, werd de handtekening op de voorkant ingescand en werd de QR-code aan de achterkant van het document er achteraf opgekleefd.

Uit het bovenstaande dient te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u als houder van een amayesh-kaart en een arbeidskaart in Iran hebt geleefd. Bovendien wordt opgemerkt dat u voor de Belgische asielinstanties ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over waar uw familie zich sinds uw vertrek uit Iran bevindt. Zo stelde u bij de DVZ, gevraagd naar de woonplaats van uw ouders, broers en zussen, dat u hen aan de grens met Turkije kwijt raakte (zie verklaring DVZ dd. 22.01.2016, punt 13 en 17). Voor het CGVS verklaarde u dat u pas drie à vier maanden later ontdekte dat ze terug waren gekeerd naar Shiraz, nadat u uw broer eindelijk had kunnen bereiken op een oud nummer dat u regelmatig probeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 7 en 8). Het is echter vreemd dat u niet bij benadering kan zeggen wanneer u dan ongeveer vernam dat uw ouders terug in Iran waren en dat u evenmin weet sinds wanneer ze terug in Shiraz zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 7-8). Bovendien is het merkwaardig dat u, toen u uw ouders al die tijd niet kon bereiken, geen poging ondernam om contact op te nemen met uw oom en tante langs vaderskant, die u onderweg van Iran naar Europa verschillende keren was tegengekomen en waarvan u wist dat ze ook naar België zouden komen en die België uiteindelijk ook enkele weken voor uw beweerde aankomst hier, bereikten (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 9 en 10). In verband met de band tussen uw gezin en dat van uw oom had u weliswaar verklaard dat er geen goede contacten waren, maar kon u evenwel niet uitleggen hoe het kwam dat er zo'n slechte verstandhouding tussen jullie bestond (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 10).

Uit al het bovenstaande wordt besloten dat u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden wat betreft uw werkelijke levensomstandigheden in Iran en uw verblijfsstatus aldaar. Tevens biedt u geen zicht op waar en in welke omstandigheden uw familiaal netwerk zich op heden bevindt.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfplaatsen, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfsituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U hebt het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen uw levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u, naast het statuut van vluchteling, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten (een bankkaart op uw naam; een briefje van school waarmee u naar het ziekenhuis kon; een verklaring van het beëindigen van uw studies in het vijfde leerjaar; kopie van een reisvergunning om u binnen de stad Shiraz te verplaatsen; een verblijfsdocument voor studenten; twee schooldocumenten; uw vaccinatiedossier; een envelop) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met deze documenten dient ten eerste te worden gesteld dat documenten enkel kunnen dienen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een ongeloofwaardig relaas. Verder blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc.

Met betrekking tot de personen waarvan u aangeeft dat het uw oom en tante betreft, H. M. A. en Ha. S. en wie de vluchtelingenstatus werd toegekend moet worden gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van de concrete, individuele elementen van de aanvraag wordt beoordeeld. Op basis van de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van personen die volgens uw verklaringen familieleden betreffen kan bijgevolg niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus aannemelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: herschikte Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport “*Second-generation Afghans in Iran: Integration, Identity and Return*” van Afghanistan Research and Evaluation Unit van april 2008 (stuk 2), een extract uit het “*Algemeen Ambtsbericht Iran*” van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 augustus 2011 (stuk 3), het rapport “*Unwelcome Guests: Iran’s Violation of Afghan Refugee and Migrant Rights*” van Human Rights Watch van 2013 (stuk 4), het rapport “*Guests or Trash. Iran’s precarious politics towards the Afghan refugees in the wake of sanctions and regional wars*” van DIIS van 2016 (stuk 5), het rapport “*Afghan citizens in Iran*” van Landinfo van maart 2011 (stuk 6), het “*UNHCR Iran. Factsheet*” van 1 juli 2017 (stuk 7), het artikel “*Examining the Current Legal Status of Afghan Refugees in Iran*” van juli 2017 (stuk 8), het rapport “*Iran. Let Afghans seek Refugee Status*” van Human Rights Watch van 21 december 2014 (stuk 9), het artikel “*Afghans in Iran: No SIM card, no house, no rights*” van Middle East Eye van 12 september 2017 (stuk 10), het artikel “*A secret school for Afghans in Iran*” van Aljazeera van 12 september 2016 (stuk 11) en het nieuwsbericht “*Why are Afghan refugees leaving Iran?*” van Aljazeera van 12 mei 2016 (stuk 12).

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een kopie van de “*amayesh*”-kaart 10 (stuk 1), een kopie van arbeidskaart (stuk 2), een origineel document van de Iraanse Dienst Vreemdelingenzaken van 19 september 2005 (stuk 3) en een originele gezondheidskaart van 5 januari 2002 (stuk 4) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij als Afghaan in Iran leefde en dat hij in 2015 werd benaderd door een lid van de Iraanse paramilitaire militie met de vraag of hij - als Afghaan - niet in Syrië wilde gaan vechten, waarop hij gevlucht is. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste levensomstandigheden in Iran en dat hij bovendien geen zicht biedt op waar en in welke omstandigheden zijn familiaal netwerk zich op heden bevindt. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hoewel niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker in Iran heeft verbleven, geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij er in de hoedanigheid van Afghaans migrant die houder was van een “*amayesh*”-kaart hebben verbleven nu zijn verklaringen met betrekking tot deze “*amayesh*”-kaarten en de rechten die eraan verbonden zijn niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en de door verzoeker voorgelegde arbeidskaart een duidelijke vervalsing betreft; (ii) verzoekers verklaringen over waar zijn familie zich sinds zijn vertrek uit Iran bevindt niet geloofwaardig zijn, vermits het niet aannemelijk is dat verzoeker zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer hij vernam dat zijn ouders terug in Iran waren en hij evenmin weet sinds wanneer ze terug in Shiraz zijn; (iii) het bovendien niet aannemelijk is dat verzoeker, toen hij zijn ouders lange tijd niet kon bereiken, geen poging ondernam om contact op te nemen met zijn oom en tante langs vaderszijde, die hij onderweg van Iran naar Europa verschillende keren was tegengekomen en waarvan hij wist dat zij ook naar België wilden komen, te meer nu hij niet kan uitleggen waarom een zo'n slechte verstandhouding tussen hen bestond en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve niet ontvankelijk is.

De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de Commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Het middel kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk als Afghaans vluchteling in Iran te hebben verbleven en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke levensomstandigheden in Iran en zijn verblijfsstatus aldaar en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.3.2.4.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de “amayesh”-kaarten waarvan hij houder zou zijn geweest in Iran en de rechten die eraan verbonden zijn niet in overeenstemming zijn met de beschikbare informatie. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: “(...) *Ten eerste wordt opgemerkt dat u, gevraagd naar de geldigheidsduur van de amayesh-kaarten waarover u voor de amayesh 10 beschikte, stelde dat de eerdere kaarten voor zes maanden geldig waren (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 16). Ook stelde u dat de geldigheidsduur van deze kaarten voor een maand tot maximum drie maanden werd verlengd. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de amayesh 9-kaart, die werd uitgegeven in juli 2013, een initiële geldigheidsduur had van 1 jaar en daarna nog tien maanden, tot mei 2015, werd verlengd. Het is vreemd dat u dit niet zou weten, zeker aangezien u, volgens uw eigen verklaringen, uw amayesh-kaarten zelf moest afhalen sinds uw meerderjarigheid in 2010 (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 5). Bovendien is het, in het licht van uw verklaring dat u uw amayesh-kaarten zelf moest afhalen, vreemd dat u niet zou weten wanneer u de amayesh 10-kaart verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 5). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, werd die immers uitgegeven in juni 2015, vier maanden voor uw beweerde vertrek uit Iran (zie verklaring DVZ dd. 22.01.2016, punt 31). Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u geen idee hebt van waar uw vorige amayesh-kaarten zijn (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 16).*

Bovendien is het vreemd dat u verklaarde dat u met uw amayesh-kaart enkel binnen de stad Shiraz mocht reizen, en niet binnen uw provincie, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u met uw amayeshkaart wel degelijk binnen uw volledige eigen provincie mocht reizen en een reistoelating, of laissez-passer, enkel nodig was als u zich buiten uw provincie zou begeven (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 07.02.2018, p. 12). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u dit, als houder van een amayesh-kaart niet zou hebben geweten.”

Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen omtrent de geldigheidsduur van de “amayesh 9”-kaart het gevolg zijn van de vraagstelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nu de vraag immers niet specifiek handelde over deze kaart, dient erop gewezen dat hij er allerminst in slaagt de Raad te overtuigen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat inderdaad gepeild werd naar de geldigheidsduur van de “amayesh”-kaarten voor de “amayesh 10”-kaart, waarbij onder meer wordt bedoeld op de “amayesh 9”-kaart (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Dat verzoeker daarop aangeeft dat de eerdere kaarten voor zes maanden geldig waren, terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat de “amayesh 9”-kaart initieel een geldigheidsduur van een jaar kende en nadien nog voor 10 maanden verlengd werd en bovendien uit diezelfde informatie volgt dat ook de “amayesh 7” (juni 2011) en “amayesh 8” (juni 2012) een geldigheidsduur van één jaar kenden, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij een “amayesh”-kaarthouder zijn geweest. Te meer nu hij verklaart sinds zijn meerderjarigheid in 2010 zelf zijn kaarten te zijn moeten gaan ophalen (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Dat verzoekers verklaringen overeenstemmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier of aan het verzoekschrift (stuk 4) zoals hij in het verzoekschrift betoogd, kan dan ook allerminst gevolgd worden.

In zoverre verzoeker ondergeschikt nog verwijst naar zijn profiel waarbij van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht om uiterst precieze informatie te geven aangaande eerdere jaren omdat er sindsdien heel veel tijd is voorbijgegaan, moet opgemerkt dat verzoekers onwetendheid over de rechten verbonden aan de "amayesh"-kaarten en de geldigheidsduur ervan niet verklaard kan worden door het loutere tijdsverloop sinds de uitreiking ervan gelet op het grote belang van de tijdige hernieuwing van deze kaarten en de rechten die zij verschaffen aan Afghaanse vluchtelingen in Iran. Dit te meer nu verzoeker aangeeft reeds sinds 2010 zelf zijn kaarten te zijn gaan ophalen.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van het ogenblik waarop hij de "amayesh 10"-kaart zou hebben verkregen, geeft hij in het verzoekschrift aan dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud volgt dat hij dacht dat er hem gevraagd werd naar de eerste verblijfskaarten die verkregen werden gedurende zijn minderjarigheid. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd naar de laatste "amayesh"-procedure waarvoor hij een kaart had (dit is de tiende) en het ogenblik waarop hij deze "amayesh 10"-kaart verkreeg, waarop hij antwoordde dat hij zich dat niet kon herinneren omdat zijn ouders die steeds verkregen sinds zijn geboorte (administratief dossier, stuk 6, p. 4-5). Verzoeker geeft daarbij bovendien zelf aan dat hij reeds meerderjarig was op het ogenblik dat hij deze laatste "amayesh"-kaart verkreeg en dat hij deze zelf moest gaan afhalen (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij niet grondig ondervraagd werd over dit aspect. Dat verzoeker in deze omstandigheden niet op de hoogte is van het ogenblik waarop hij de bewuste "amayesh 10"-kaart bekam, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn levensomstandigheden en verblijfsstatus in Iran.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij wel degelijk verklaard heeft dat bij de verlenging van de "amayesh"-kaarten de oude kaarten werden ingehouden en een andere kaart werd verkregen en wijst daarbij op het feit dat hij lange tijd in Iran heeft geleefd en het niet uitgesloten is dat hij zich mogelijk anders uitdrukt dan Afghanen in Afghanistan ondanks het feit dat hij Dari spreekt, maar rekening houdend met het gegeven dat hij ook het Farsi machtig is. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende de procedure nu hij wel degelijk heeft verklaard niet te weten wat er met de voorgaande kaarten zou zijn gebeurd (administratief dossier, stuk 6, p. 16) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan hoger vermelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker zelf om een tolk Dari heeft verzocht en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins valt af te leiden dat er zich daadwerkelijk problemen zouden hebben voorgedaan met de vertaling, zodat hij zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter *a posteriori* aanvoeren van hypothetische problemen met de vertaling. Hoe dan ook valt niet in te zien hoe het feit dat hij zich mogelijk anders uitdrukt dan Afghanen in Afghanistan zou kunnen betekenen dat hij iets anders zou bedoelen met zijn antwoord "geen idee, ik zou het niet weten." op de vraag waar de vorige "amayesh"-kaarten 9, 8 en 7 zijn of wat er met deze kaarten is gebeurd (administratief dossier, stuk 6, p. 16).

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker foutieve verklaringen aflegt over de reismogelijkheden met de "amayesh"-kaart, betoogt hij in het verzoekschrift dat hij wel degelijk verklaarde dat hij binnen de provincie Shiraz mocht reizen en dat hij op de hoogte is van de mogelijkheid om buiten Shiraz te reizen als houder van een "amayesh"-kaart, doch dat de commissaris-generaal hem door de vraagstelling op het verkeerde been heeft gezet nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij van mening was dat gepeild werd naar de mogelijkheid om buiten de provincie Shiraz te reizen. De Raad bemerkt in dit verband dat wel degelijk werd doorgevraagd op de mogelijkheid tot reizen binnen de provincie met een "amayesh"-kaart, waarbij een uitdrukkelijk onderscheid werd gemaakt tussen de stad Shiraz enerzijds en de provincie anderzijds: "*Kon u met die Amayesh-kaart enkel binnen de stad Shiraz reizen of ook in de rest van de provincie?*" (administratief dossier, stuk 6, p. 12), zodat verzoeker niet ernstig kan volhouden dat hij de vraag foutief begrepen had als zou deze enkel peilen naar de mogelijkheid om buiten de provincie Shiraz te reizen. In zoverre verzoeker hekelt dat hij niet geconfronteerd werd met deze vaststelling gedurende het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het KB CGVS: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*". In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd.

Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het KB CGVS werd bereikt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat voor het woord provincie een totaal ander woord gebruikt wordt in het Dari en in het Farsi en dat er snel een vergissing in hoofde van de tolk of een misverstand kan plaatsvinden, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Zoals hoger reeds werd aangestipt, verzocht verzoeker zelf om een Dari-tolk en vond het persoonlijk onderhoud aldus op zijn vraag in het Dari plaats (administratief dossier, stuk 6, p. 2). Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vergissingen, dan wel misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde fouten en ongeloofwaardige verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten immers geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud vertaalproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het persoonlijk onderhoud of de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. De Raad benadrukt nog dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud aan te voeren. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende vertaalproblemen/misverstanden geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wel correct kon weergeven betreffende de (rechten verbonden aan de) “*amayesh*”-kaarten, zijn regio van herkomst, Afghanistan en zijn verblijf in Iran en hij hekelt dat de commissaris-generaal aldus is uitgegaan van een uiterst selectieve lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud en slechts een fractie van zijn verklaringen beoordeelde op geloofwaardigheid, dient er vooreerst op gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien doet het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en foutieve karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De fouten in verzoekers kennis zijn van dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Ook verzoekers betoog dat hij in Iran naar school is gegaan in een Iraanse school en dat dit een belangrijk element is aangezien enkel Afghanen die geregistreerd zijn recht hebben om hun kinderen in te schrijven in een Iraanse school in tegenstelling tot Afghanen die illegaal in Iran verblijven, kan niet overtuigen nu verzoeker immers geenszins aannemelijk maakt dat hij als Afghaans (geregistreerd) vluchteling in Iran heeft verbleven en geen zicht biedt op zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfsstatus aldaar.

2.3.2.4.2. Voorts dient vastgesteld dat verzoeker een vervalste arbeidskaart voorlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt in dit verband op goede gronden: “(...) *Zo werden de persoonlijke gegevens op de kaart met twee verschillende balpennen ingevuld, werd de handtekening op de voorkant ingescand en werd de QR-code aan de achterkant van het document er achteraf opgekleefd.*” Dat verzoeker een vervalste arbeidskaart voorlegt en ongeloofwaardige en zelfs foutieve verklaringen aflegt over de “*amayesh*”-kaarten waarover hij zou hebben beschikt in Iran, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan zijn verklaringen dat hij als Afghaans vluchteling en houder van een “*amayesh*”-kaart en een arbeidskaart in Iran zou hebben geleefd. Verzoeker kan dan ook geenszins gevolgd worden waar hij in het verzoekschrift voorhoudt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn werkvergunning.

Dat er zo een voorwaarde zou worden toegevoegd aan het Vluchtelingenverdrag of aan de Vreemdelingenwet kan geenszins gevolgd worden, nu wel degelijk van verzoeker kan worden verwacht dat hij tijdens de asielpcedure eenduidige, correcte en zo gedetailleerd mogelijke verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten.

Uit het geheel dat voorafgaat en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoeker door zijn afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde documenten niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

2.3.2.4.3. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, zijn Afghaanse nationaliteit geenszins aantoot. Hoewel niet getwijfeld wordt aan verzoekers verblijf in Iran, toont hij immers niet aan dat hij dit in de hoedanigheid van Afghaans vluchteling, die houder was van een "amayesh"-kaart zou hebben gedaan.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog alludeert op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke terugkeer naar Afghanistan, dient erop gewezen dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* dient evenwel vastgesteld dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet ontegensprekelijk aantoot en het dus zelf, door zijn gebrekkige medewerking, onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke levensomstandigheden in Iran en zijn verblijfsstatus aldaar en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.3.2.4.4. Ten overvloede kan erop worden gewezen dat de commissaris-generaal nog considereert dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn familiaal netwerk. In de bestreden beslissing staat dienaangaande te lezen als volgt: "(...) *Bovendien wordt opgemerkt dat u voor de Belgische asielinstanties ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd over waar uw familie zich sinds uw vertrek uit Iran bevindt. Zo stelde u bij de DVZ, gevraagd naar de woonplaats van uw ouders, broers en zussen, dat u hen aan de grens met Turkije kwijt raakte (zie verklaring DVZ dd. 22.01.2016, punt 13 en 17). Voor het CGVS verklaarde u dat u pas drie à vier maanden later ontdekte dat ze terug waren gekeerd naar Shiraz, nadat u uw broer eindelijk had kunnen bereiken op een oud nummer dat u regelmatig probeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 7 en 8). Het is echter vreemd dat u niet bij benadering kan zeggen wanneer u dan ongeveer vernam dat uw ouders terug in Iran waren en dat u evenmin weet sinds wanneer ze terug in Shiraz zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 7-8). Bovendien is het merkwaardig dat u, toen u uw ouders al die tijd niet kon bereiken, geen poging ondernam om contact op te nemen met uw oom en tante langs vaderskant, die u onderweg van Iran naar Europa verschillende keren was tegengekomen en waarvan u wist dat ze ook naar België zouden komen en die België uiteindelijk ook enkele weken voor uw beweerd aankomst hier, bereikten (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 9 en 10). In verband met de band tussen uw gezin en dat van uw oom had u weliswaar verklaard dat er geen goede contacten waren, maar kon u evenwel niet uitleggen hoe het kwam dat er zo'n slechte verstandhouding tussen jullie bestond (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.02.2018, p. 10).*"

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk gedetailleerde informatie kon geven over wanneer en hoe hij te weten kwam dat zijn familie terug in Iran was en dat de commissaris-generaal wel degelijk een zicht heeft op wanneer zijn familie ongeveer terugkeerde naar Shiraz. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om de voormelde motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker voorts meent dat het feit dat hij niet goed met data is een verschoningsgrond kan vormen, kan hij allerminst worden gevolgd. Van verzoeker kan immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij een meer nauwkeurige inschatting kan geven van het tijdstip waarop hij zou hebben vernomen dat zijn familie opnieuw in Shiraz, Iran zou verblijven, alsook sinds wanneer zij terug in Shiraz zouden zijn, nu de aangehaalde gebeurtenissen toch een ingrijpende impact moeten hebben gehad op verzoekers gezin en hij verklaart tot op heden met hen in contact te staan (administratief dossier, stuk 6, p. 8).

Waar verzoeker nog alludeert op het feit dat de commissaris-generaal hem op geen enkele contradictie of inconsistentie kon betrappen, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker vervolgt dat niet wordt betwist dat H. M. A. en Ha. S. geloofwaardige verklaringen aflegden met betrekking tot hun familiaal netwerk en dat het familiaal netwerk een vaststaand en gemeenschappelijk gegeven is dat van belang is voor zijn zaak, zodat de erkenning als vluchteling in

hun hoofde wel degelijk in rekening moet worden gebracht. De Raad merkt evenwel op dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift kan blijken dat de familiale band tussen H. M. A. en Ha. S. enerzijds en verzoeker anderzijds als vaststaand zou kunnen worden beschouwd. Bovendien moet wel degelijk worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. In dit verband dient er nog op gewezen dat verzoeker zelf aangeeft dat hij niet weet of zijn voorgehouden oom en tante omwille van dezelfde problemen zijn moeten vluchten (administratief dossier, stuk 6, p. 9).

De Raad herhaalt voorts dat, daar waar verzoeker hekelt dat hij niet geconfronteerd werd met de bezwaren/hypothese van de commissaris-generaal dat hij geen contact heeft opgenomen met zijn oom en tante, geen enkel beginsel de commissaris-generaal belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of informatie waarmee een verzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien dient er opnieuw op gewezen dat verzoeker, door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde bezwaren en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren.

2.3.2.4.5. In zoverre verzoeker aanvoert dat het hem een raadsel is waarom hij zijn reële situatie in Iran anders zou voordoen dan het geval was, vermits hij reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken in 2016 melding heeft gemaakt van zijn legale situatie in Iran en zijn familiaal netwerk, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming de asielinstanties wel degelijk zou kunnen misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen. Verzoekers bewering dat hij niet kan inzien waarom hij bepaalde zaken anders zou hebben voorgesteld, valt dan ook geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker op verschillende punten ongeloofwaardige en zelfs foutieve verklaringen heeft afgelegd betreffende kernelementen van zijn vluchtrelaas.

2.3.2.4.6. Voorts laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer en op welke wijze de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn scholingsgraad. Overigens merkt de Raad dat zelfs van iemand met een beperkte scholing redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde verblijfstitels en de daaraan verbonden rechten, alsook aangaande zijn familieleden en hun terugkeer naar Shiraz. Het feit dat verzoeker een beperkte scholing genoot, kan zijn gebrekkige kennis betreffende de geldigheidsduur van en de reismogelijkheden met de “*amayesh*”-kaarten en het lot van de oude kaarten niet toedekken. Het betreft immers geenszins louter schoolse kennis, doch had betrekking op elementen van zijn dagelijkse leven zo hij daadwerkelijk als Afghaans vluchteling en houder van een “*amayesh*”-kaart in Iran zou hebben verbleven. Ook het tijdsverloop en “*het jarenlang overleven in onzekerheid*” kan niet verklaren dat verzoeker niet langer op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefwereld behoorden. De in de bestreden beslissing aangehaalde fouten en ongeloofwaardigheden in verzoekers kennis met betrekking tot de “*amayesh*”-kaarten en de daaraan verbonden rechten zijn apert en betreffen geenszins details doch hebben betrekking op zijn onmiddellijke leefwereld in Iran. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds zijn vertrek uit Iran. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier op generlei wijze kan blijken dat “*het jarenlang overleven in onzekerheid*” hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Overigens brengt verzoeker geen enkel medisch attest bij ter staving van zijn bewering als zou het jarenlang overleven in onzekerheid een impact hebben op de mogelijkheid om nog details te kunnen ophalen.

2.3.2.4.7. Waar verzoeker voorts nog op verschillende plaatsen verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden onderstreept dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgevolg geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.2.4.8. De stelling dat er niet wordt getwijfeld aan het feit dat hij in Iran heeft verbleven en de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg een standaardformulering uitmaakt, kan allermint gevolgd worden nu uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt dat, hoewel niet betwist wordt dat verzoeker in Iran heeft verbleven, *in casu*

wel degelijk geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste levensomstandigheden en verblijfsstatus aldaar.

2.3.2.4.9. Verzoeker brengt bovendien geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Er dient te worden vastgesteld dat de "amayesh"-kaart en de arbeidskaart essentieel zijn voor de beoordeling van verzoekers nationaliteit. Hoger kwam evenwel reeds vast te staan dat verzoeker met de door hem voorgelegde "amayesh"-kaart en arbeidskaart geenszins kan aantonen dat hij in Iran verbleef in de hoedanigheid van Afghaans vluchteling die houder was van dergelijke documenten en dat hij aldus geen zicht biedt op zijn werkelijke levensomstandigheden en verblijfsstatus in Iran.

Met betrekking tot de overige documenten - die verzoeker opnieuw bijbrengt door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) - wordt in de bestreden beslissing bovendien nog overwogen als volgt: *"De overige door u neergelegde documenten (een bankkaart op uw naam; een briefje van school waarmee u naar het ziekenhuis kon; een verklaring van het beëindigen van uw studies in het vijfde leerjaar; kopie van een reisvergunning om u binnen de stad Shiraz te verplaatsen; een verblijfsdocument voor studenten; twee schooldocumenten; uw vaccinatiedossier; een envelop) kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met deze documenten dient ten eerste te worden gesteld dat documenten enkel kunnen dienen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een ongeloofwaardig relaas. Verder blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc."*

In zoverre verzoeker in dit verband opmerkt dat er geen motieven werden opgenomen in de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat zijn verklaringen in strijd zouden zijn met de documenten die hij voorlegde, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt overwogen dat aan documenten slechts objectieve bewijswaarde kan worden toegekend wanneer zij worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (*M.M. tegen Ierland C-277/11*), het arrest van het EHRM "*M.A. v. Zwitserland*" van 18 november 2014, het arrest EHRM "*Singh t. België*" van 2 oktober 2012 en het rapport "*UNHCR. Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum System: Full Report*" van mei 2013 aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht en betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende contact op te nemen met het UNHCR om de door hem voorgelegde "amayesh"-kaarten te laten verifiëren, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelde bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contact opnemen met UNHCR.

De talrijke documenten die verzoeker over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran aan zijn verzoekschrift voegt (stukken 2-12) vermogen evenmin afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk als Afghaanse vluchteling en houder van een "amayesh"-kaart en arbeidskaart in Iran heeft verbleven, nu hoger is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste levensomstandigheden en zijn verblijfsstatus in Iran.

2.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.7. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste levensomstandigheden in Iran en zijn verblijfsstatus aldaar en bijgevolg zijn Afghaanse nationaliteit geenszins is aangetoond, kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan in Iran vermits hij deze verbindt aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van zijn verklaringen omtrent zijn levensomstandigheden en verblijfsstatus in Iran en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

2.3.4. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen, zodat geen schending van artikel 27 van het KB CGVS kan worden weerhouden.

2.3.5. Waar verzoeker een schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM aanvoert, hierbij verwijzend naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM "*Jabari t. Turkije*" van 11 juli 2000; EHRM "*M.S.S. t. België en Griekenland*" van 21 januari 2011; EHRM "*Singh e.a. t. België*" van 2 oktober 2012; EHRM "*Mo.M. t. Frankrijk*" van 18 april 2013; EHRM "*K.K. t. Frankrijk*" van 10 oktober 2013), wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, "*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*", 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER